

van diefstal of van bederf van goederen of dat hij meer kortingen verstrekt. Het is niet altijd eenvoudig te bewijzen dat dit ook zo is, want inzicht in het bedrijfsgebeuren bij anderen hoeft hij niet te hebben. Bovendien is het niet altijd gemakkelijk om aan te tonen dat er sprake is van diefstal, omdat niet elk geval van diefstal wordt geregistreerd en aangegeven bij de politie. Dát er sprake is van diefstal komt vaak pas naar voren bij een inventarisatie van de voorraad goederen aan het einde van een kalender- of boekjaar. Dan blijkt soms dat de voorraad goederen die conform de in- en verkoopcijfers aanwezig zou moeten zijn, niet werkelijk aanwezig is.

4.7.2.1a Het maken van fouten

Met name bij het opstellen van de jaarrekening en bij het opzetten van de boekhouding kunnen er fouten worden gemaakt. Een activum wordt onjuist geëtiketteerd of wordt niet op de juiste wijze afgeschreven.¹²⁵³ ¹²⁵⁴ Boekhoudkundig kan de belastingbetaler fouten maken doordat hij zijn uitgaven niet goed registreert. Hij boekt bijvoorbeeld bepaalde uitgaven als zakelijke kosten, terwijl deze uitgaven eigenlijk privé uitgaven zijn.¹²⁵⁵ Doet hij dat bewust, dan is een correctie terecht. Anders ligt het als hij dat niet bewust deed. Het is niet altijd even duidelijk of een uitgave het etiket "privé" verdient of het etiket "kosten". De ondernemer kan met een uitgave de bedoeling hebben om zijn omzet c.q. opbrengst te vergroten. Dat doet hem veronderstellen dat hij te maken heeft met onkosten. Pas bij een fiscale controle blijkt vaak dat er ook andere opvattingen, zoals het uitgezette beleid, mogelijk zijn, die tot een correctie leiden.¹²⁵⁶ Is de belastingbetaler het hier niet mee eens dan zal hij wel moeten bewijzen dat zijn maatschappelijke werkelijkheid een afwijkend standpunt rechtvaardigt. Hij zal de fiscale relevantie van die uitgaven moeten onderhouden en aan moeten tonen dat zijn maatschappelijke werkelijkheid niet past binnen het door de belastingdienst uitgezette beleid.¹²⁵⁷

Bepaalde uitgaven kunnen de belastingbetaler dus confronteren met extra bewijslast voor wat betreft de fiscale relevantie van die uitgaven. Dat geldt zeker in situaties, waarin geen sprake is van dergelijke uitgaven bij concurrenten.¹²⁵⁸ De belastingbetaler zal, enerzijds, via zijn jaarcijfers, moeten aantonen dat deze uitgaven bijdragen aan (het verhogen) van zijn omzet c.q. winst uit onderneming, anderzijds moet hij ook inzicht hebben in het bedrijfsgebeuren van zijn concurrenten.¹²⁵⁹ In dezen is hij mede afhankelijk van een

¹²⁵³ Ch. J. Langereis[19, blz. 272 e.v.].

¹²⁵⁴ De afschrijvingen worden jaarlijks vastgesteld, toegerekend naar het betreffende kalenderjaar (artikel 10 e.v. Wet IB 64).

¹²⁵⁵ Zie bijvoorbeeld de beperkingen die voortvloeien uit de artikelen 8a en 8b Wet IB 64. Deze beperkingen roepen in de praktijk vragen en geschillen op. (zie de hoofdstukken 2 en 3)

¹²⁵⁶ Zie hoofdstuk 3:7.2.2. Het inmiddels uitgezette beleid van de belastingdienst blijkt bijvoorbeeld geen ruimte te bieden voor de visie van de belastingbetaler. Wil de belastingbetaler aandacht voor zijn visie, dan zal hij een beroep moeten doen op het gelijkheidsbeginsel. Dit beginsel verplicht het overheidsorgaan immers om adequate differentiatiecriteria te hanteren en steeds aan te geven dat deze criteria juist zijn toegepast.

¹²⁵⁷ Zie hoofdstuk 3.

¹²⁵⁸ R. Kamerling, P. Dekker[45, blz. 24].

¹²⁵⁹ De FIOD/inlichtingendienst[46]: "Al naar gelang van het risico zal nu eens met alle bedrijfsgenoten dan weer met alle bedrijfsgenoten van gelijke grootte rekening moeten worden